

NA CESTÁCH divočinou se Petrovův výpravy mohou spoléhat jen samy na sebe.

Klienti mě platí za to, že jim cestu dokážu připravit tak, jako bych v daném místě už někdy byl, i když to nemusí být nutně pravda. Vyžaduje to důkladné studium všech dostupných podkladů, zjišťování různých specifik od místních a tak dále.

Předpokládám ale, že jenom dobrá teoretická průprava úspěch nezaručuje...

Jasně, když přijдете do pouště a ztratíte se v prvním orientačně náročnějším bodě, jsou vám teoretické znalosti k ničemu. Já mám to štěstí, že se umím orientovat v místech, kde jsem v životě nebyl. Vlastně to ani není složité, chce to jen logicky uvažovat, dobře si všímat věcí kolem sebe a respektovat přírodní zákonitosti. Dá se říct, že když mě vysadíte uprostřed chaotického afrického velkoměsta, vždycky najdu cestu ven „na první dobrou“. Jiná věc je, že pokud neřídím, moje orientační schopnosti se rapidně zhoršují.

Fenomémem dneška je elektromobil. Co vy a navigace?

Navigace je výborná věc, ale málokdo ji umí správně používat a rozumět jí. Nemluví samozřejmě o banálních bloudech v městských uličkách, ale o situacích, kdy správné odbočení může rozhodovat o osudu celé výpravy. Na cestách je také důležité mít mapové podklady off-line.

Jinými slovy, stará dobrá mapa je k nezaplacení?

Klasická mapa je stále zcela nezastupitelným pomocníkem a nejzákladnější navigační pomůckou. Dá člověku širší kontext, schopnost vidět v souvislostech a umožňuje přehledněji plánovat.

Známost nepřítelem cestovatelů je také ponorková nemoc. Jaké s ní máte zkušenosti?

Ponorku je zapotřebí potopit! Je pravda, že jsem člověk, se kterým není vždycky úplně snadné vyjít, neklidnější paradoxně bývám v krizových situacích.

Obligátní otázka: potkaly vás na cestách nějaké vyložené nebezpečné situace?

Stane se ledačos. Například v Turecku po nás loni střílel správce školy, ve které nás schovali vojáci, v domnění, že jsme zloději. V Tunisu jsme se stali přímými svědky propuknutí tzv. Jasmínové revoluce. Těsně nad hlavami nám létaly vrtulníky a nevěděli jsme, co bude.

Vozíte s sebou na cesty nějakou zbraň?

Ne. Řídím se jednoduchou zásadou: Když nás někdo přepadne a budeme mít zbraň, je velmi pravděpodobné, že on jich bude mít víc a bude mít větší. Podstupovat podobná střetnutí je proto v zájmu zachování zdraví zbytečné.

Nemáte strach v zemích s nestabilní bezpečnostní situací?

Bezpečnost každé výpravy je naší prioritou. Nicméně, pokud vás bude chtít někdo opravdu přepadnout, udělá to. Na druhou stranu, mě osobně přepadli v životě jedinkrát, a to na Václavském náměstí. Pro cestování je základní přijít k lidem se srdcem na dlani. Mnohokrát se mi to v nesnázích osvědčilo.

Je něco, co vám cestování vzalo?

Už v době, kdy jsem zakládal Cestoffku, se mi rozpadlo manželství. Častá nepřítomnost nebyla jedinou příčinou, ale svůj vliv to mělo. Vážný vztah vlastně nemám dodnes.

Ptal se: Michal Borský

MOTORKY jsou dodnes Petrovou vášní. Setkání s hrochem se na silnici v JAR naštěstí nekonalo.

VELBLOUDICE Karla v horách Ománu poblíž propasti, do které by se vešla celá Cheopsova pyramida.

V OMÁNU jsou nejen pouště, ale i zrádné kamenité řeky, které je třeba při cestě zdolat.

PŘÍVOZ v jihoalbánském Butrintu nedlouho předtím, než se s výpravou celý potopil.

SOUŽITÍ s cizími lidmi v extrémních podmínkách vyžaduje značnou dávku tolerance. Nakonec ale většinou všechno dobře dopadne.